

Таким чином, профілактика та мінімізація негативних наслідків мобінгу в усіх його проявах виступає як комплексна задача менеджерів різних рівнів управління, що, в умовах складної соціально-економічної ситуації в Україні та спотвореного сліпим копіюванням певних елементів ментальних закордонних моделей поведінки світогляду, вимагає як певного психологічного забезпечення, так і дієвих управлінських рішень.

Література

1. Колодей К. *Моббинг. Психотеррор на рабочем месте и методы его преодоления* / К. Колодей; пер. с нем. [Е.И. Высочина]. – Х.: Гуманитарный Центр, 2007. - 368 с. ISBN: 978-966-8324-38-3.
2. Базаров Т.Ю. *Управление конфликтами. Моббинг* / Т.Ю. Базаров // *Бизнес-образование В России и за рубежом: электронный журнал*. 2006. 15 июня. URL: <http://www.ubo.ru/articles/?cat=132&pub=1167>.
3. Скавитин А.В. *Проблема притеснений на рабочих местах* / Скавитин А.В. // *Менеджмент в России и за рубежом*. - 2004. - № 5. - С. 118–126.

Вадим ГРИШКІН, Тетяна ЗУБ

Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара, м. Дніпропетровськ

ОЦІНКА СТРАТЕГІЇ ПОСИЛЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВИ НА НАЦІОНАЛЬНИХ ТЕРЕНАХ

В Україні в основному сформовано підвалини ринкової економіки і певною мірою нагромаджено критичну масу ринкових інститутів. Проте ринок сам по собі не був метою суспільно-економічних перетворень. Ринок є надзвичайно жорсткою формою взаємовідносин, пов'язаною з відчуженням людей від засобів і результату виробництва. Тому з переходом країни в систему координат ринкової економіки не могли припинитися, а навпаки, мали посилитися прагнення до соціальної справедливості. Природно, що людство в результаті розробок і апробації концепцій справедливого суспільного устрою на підвалинах ринкових відносин закономірно прийшло до такого суспільного інституту як соціально орієнтована ринкова економіка. Домінування соціальної спрямованості відтворилося в конституційному закріпленні рядом країн, у тому числі і в Україні, такої форми держави як соціальна. Цей важливий і позитивно сприйнятий акт викликав гаму досліджень з широким залученням фахівців різних галузей науки, з метою корегування і адаптації напрацьованих в іншій економічній системі наукових продуктів щодо життєзабезпечення населення, та обґрунтування спектру взаємовідносин і взаємодій між індивідами, соціальними групами й соціальними прошарками населення в системі координат соціальної держави [1; 2; 3]. Між тим, при ніби-то відсутності проявів абстрагування від домінантності соціального в системі трансформаційних перетворень в країні так і не вдалося створити міцний прошарок середнього класу і, більш того, в умовах індустріальної розвиненості постала проблема бідності, боротьба з якою вимагає значних коштів бюджету. Ці реалії свідчать на користь того, що питання реалізації державою свого соціального призначення потребують наукового переосмислення та й відповідного упорядкування.

Відомо, що реалізація моделі соціальної держави українського зразка пов'язувалася з перебігом трансформаційних потоків щодо первісного нагромадження капіталу, переструктурування і соціалізації економіки. Виходячи з імперативу підпорядкування трансформації економіки завданням поліпшення добробуту членів суспільства, виникла потреба як в спільних діях у різних напрямках, так і у нових тактичних засобах. Власне менеджмент різних рівнів і напрямків повинен був радикально перетворити національне господарство і забезпечити тим самим соціальний розвиток.

Методологічно сприятливим щодо порозуміння змісту та спрямованості ринкового реформування національної економіки з соціальним підтекстом є, на наш погляд, можливість дослідження проблеми не лише в теоретичному аспекті, а й у практичній площині виміру за здійснення соціалізаційних процесів.

Керуючись реаліями перебігу трансформаційних процесів в Україні, ми у визначенні вектору зусиль менеджменту щодо забезпечення соціальної орієнтації економіки зробили акцент на логічному конструюванні теоретичної моделі розбудови підвалин соціальної держави за результатами здійснених перетворень, яка ґрунтується на потокових графах [4].

Аналітичні розрахунки, здійснені за результатами моделювання, дозволяють констатувати, що сукупна комбінація впливів управлінських дій та нормативно-правових актів виявилася досить суперечливою відносно мети соціально-ринкового реформування. Приватизація та інфляція, як головні методи початкового нагромадження капіталу, призвели до формування концентрованого, а не розпорошеного власника. Не знайшла підтвердження і версія спрямованості зусиль менеджменту на соціальні орієнтири в ході переструктурування економіки. Щодо соціалізації економіки, то досягнення її прийнятної рівня можливе було лише тою мірою, яка забезпечується економічним розвитком. У 2010 р. випуск товарів і послуг так і не досягнув рівня 1990 р. і складав тільки 83,7 % від нього. Природно, що низька ділова активність звела нанівець соціальні потенції держави.

Доводиться констатувати, що в Україні результати трансформаційних процесів не сприяли задіяню потенцій, які б заохочували до економічного зростання, а у зв'язку з цим не були створені підвалини соціального піднесення.

Отже, та стратегія соціально-економічної динаміки, яка реалізовувалася впродовж 1991-2011 рр. для хоча б незначного поліпшення добробуту населення, не може використовуватися в подальшому, оскільки вона нарощує масштаби бідності і соціального відторгнення. Засоби, способи та методи рішення соціальних проблем мають бути зорієнтованими на соціальну реальність і стандарти цивілізованого рівня життя.

Література

1. *Трансформація моделі економіки України (ідеологія, протиріччя, перспективи) / Ін-т екон. прогнозування; За ред. В. М. Гейця. – К. : Логос, 1999. – 500 с.*
2. *Зайцев Ю. К. Соціалізація економіки України та системна трансформація суспільства: методологія і практика: Монографія / Ю. К. Зайцев – К.: КНЕУ, 2002. – 188 с.*
3. *Деева Н. М. Потенціал соціалізації і його регулювання в економіці: теорія, методологія, перспективи: Монографія / Н. М. Деева. – Д.: АРТ-ПРЕС, 2006. – 444 с.*
4. *Хейс Д. Причинный анализ в статистических исследованиях / Д. Хейс; Пер. с англ.-М.: Финансы и статистика, 1981. – 255 с.*

Тетяна ГРОМОВА

Національний університет державної податкової служби України, м. Ірпінь

ОПТОВА ТОРГІВЛЯ В СИСТЕМІ МАРКЕТИНГУ

Важливу роль в ринкових відносинах відіграє товарна політика. Адже саме вона є комплексом заходів, у межах яких один чи декілька товарів використовуються як основні інструменти виробничо-збутової діяльності фірми. Основним завданням товарної політики є створення таких товарів та управління ними, щоб інші елементи маркетингової діяльності або були непотрібні взагалі, або ж використовувалися мінімально як допоміжні для досягнення поставлених фірмою цілей.

Торгівля в системі маркетингу посідає значне місце, так як вона є рушійною силою економічного прогресу. Однією з важливих форм організації торгівлі є оптово-роздрібні об'єднання, на чолі якої стоїть, в більшості випадків, оптова фірма. Діяльність такої фірми полягає в закупівлі великих партій товарів безпосередньо у виробників за пільговою ціною та подальший розподіл їх по роздрібним магазинам, що входять в об'єднання. Оптова торгівля є основним посередником між виробництвом і роздрібною торгівлею та, за сучасних умов господарювання, пов'язуючою ланкою, яка діє без недавно минулої системи централізованого розподілу потребуючи незначних витрат на свої послуги.

Оптова торгівля виконує ряд функцій, які можна поділити на загальні та специфічні. До загальних можна віднести функції макрорівня такі як: інтегруюча (для забезпечення взаємозв'язку